

— Долу в учителската стая един човек, облечен в турски дрехи, пита за тебе; говори чисто български — по-добре от тебе и от мене. Изглежда да е ломченин; носи ти армаган от домашните и много здраве от приятели. Искане непременно да те види. Сякаш, че ни е познат, но немога да се сетя за името му. Обърна се към мен с думите: „учителю благи“. Нещо смешно ми стана, турчин такъвиз думи да дума. Първо си помислих, че е някой шпионин, после пак друго ми хрумна — каза Заимов и възпросително изгледа другаря си Петра.

Берковски, с разрошавена коса, хрипна от кревата и нервозно закрачи низ стаята.

— Турчин ломчанин! . . . Армаган от баща ми! . . . Много здраве от приятели! . . . Това трябва да е турски шпионин! . . . Или пак трябва да е някой от екзархийските гавази: те до един не познават; някой от тях случайно е минал през Хасково и се е сетил за мене. Какви му са очите, лицето, облеклото? — пита Берковски.

— Сиви очи соколови, голяма, живи, пълни с огън, лице изрядко прошарено от брусниц, гласят му прилича на твоя; облекло обикновено турско, на феса завита синкава шамия; среден ръст, широки плещи — каза Заимов и с ръце и движение нагледно му представи изобщо „каяфета“ на гостенина.

— Такъв гавазин при дяди Антина няма. Трябва да е турски шпионин, предрешен в прости турски дрехи. Да, трябва да е Тома Младенов от Лом, таен турски агентин: неговото лице е прошарено от брусница . . . Но, не е Тома . . . Ти каза, че има голяма, сиви, соколови очи. . . Или пак, да не е приятелът, за когото ми писаха преди няколко дни от Стара-Загора? . . . Да, той, той трябва да бъде . . . Иди и го доведи в стаята ми — каза Берковски на своя сърдечен другар главния хасковски звукар.

Звукарът едва сега се сети за името на предрешения в турски дрехи господин и от радост полетя към дежурната стая. На стълбите срещна Тенча звукарчето, че води за ръка гостенина — турчин. Трети пак звукарът изгледа от глава до пети, дето се е рекло, гостенина. От смущение той затрепера и отвори път на най-малкото звукарче.

— Учителю благи, аз ви познах; вие познавате ли ме? Ти си от Черпанско, аз съм от Загорско; сетихте ли се? усмихнато каза помакът — турчин.

— Стара-Загора, канят Хаджи Дечов, другарят Асен, писмото за Чирпан, приказката за султан Омар, всичко си спомних, сетих се кой сте и по каква работа ходите — присрамен и червен като божур каза звукарът.